

patak hangjára lesni a jégen,
reggeli pírra a derengő égen.
Idefenn olyan fenséges minden:
nyugalmad mi zavarná, nincsen.
Ág se reccsen, a csend se csobban,
tüzed kihunyt, lángod nem lobban,
vágyad nem éget, nem mar a kétely,
nem kezd ki belülről álnok mételey.
Előtted nem áll oltár, sem fétis,
Isten keze megérint mégis,
s a magához ölelő táj máris
egy hóval borított katedrális.

Szováta, 2007. december 16.

Ilyés András Zsolt

Haikuk

Kavics

Táltos az idő.
Homokórából kiszórt
alkatrész volnék.

Kavics II.

Gyermeki kezek
parittyái vezetnek
sikoltó táncba.

Elismerés

Megszültem versem.
Ti kell felneveljétek,
hogy nagyra nőjek!

Remény

Fekszem a réten.
Nézem, melyik felhőre
fogok kiülni.

Kitartás

Bánatra öröm
épül, mint hangyabolyban
a padlásszobák.

Czirmai Szabó Sándor

Mikesként

marosvásárhelyt
szellemi rodostóban
bujdosó lélek

Haza

reggel jön az éjre
s a délre este
évekké lesznek
az összegyűlt napok

változnak az utcák
idegen házak
s jönnek kitudja
honnani emberek

s itt élek
adyval szólva
mint fenség

mindenütt
közöny idegenség —
haza

Bölcselet

(m)ilyen az élet
látszat s valóság között
vergődő lélek

Fohászok

mint imafüzért
morzsolgatod napjaid —
néma fohászok

Tűzijáték

lassan elfognak
itt az érvek s a szavak —
csikorgó homok

lassan fintorrá
torzul már a mosolyod —
vigyorgó múzsa

lassan már sivár
és puszta lesz itt minden —
lélek-sivatag

a lármafáidnak
fényét tűzijátéknak
nézik az éjben

Erózió

cipőt szaggató
lét-harc rohamokban —
lélek-erózió

